

แพรวเยาวชน

๕ แพ็กซ์

PAX

ซารา เพนนี่แพ็กเคอร์ : เขียน
จอน คลาสเซน : วาดภาพประกอบ
ชวธีร์ รัตติลาภ ณ ภูเก็ต : แปล

เพียงเพราะมันไม่ได้เกิดขึ้นที่นี่
ก็ไม่ได้แปลว่ามันไม่ได้เกิดขึ้น

หมาจึงจอกู้สึกว่ารถยนต์วิ่งช้าลงก่อนที่เด็กชายจะรู้เสียอีก เหมือนที่มันเคยรับรู้ทุกอย่างได้ก่อน ผ่านเนื้อตรงอุ้งตีนไล่ไปตามสันหลัง และด้วยหนวดไวสัมผัสที่แตะข้อเท้ามันอยู่ มันรู้ได้จากความสั่นสะเทือนว่าถนนเริ่มขรุขระกว่าเดิม มันยืดตัวขึ้นจากตักเด็กชาย และสูดกลิ่นที่แทรกเข้ามาทางหน้าต่าง กลิ่นที่บอกให้รู้ว่าตอนนี้พวกเขาเดินทางเข้าสู่ป่าแล้ว กลิ่นฉุนของต้นสน --- ทั้งเนื้อไม้ เปลือกไม้ ลูกสน และใบเรียวแหลม --- แหวกผ่านอากาศมาราวกับใบมีด แต่ภายใต้กลิ่นนั้น หมาจึงจอกจำกลิ่นที่อ่อนโยนกว่าของโคลเวอร์ กระเทียมป่า และเฟิร์นได้ แต่ก็ยังมีกลิ่นอีกเป็นร้อยที่มันไม่เคยเจอมาก่อน กลิ่นที่สดและใหม่

ตอนนี้เด็กชายรับรู้ถึงบางอย่างแล้วเช่นกัน เขาดึงสัตว์เลี้ยงของตนกลับมาหาตัวและกำถุงมือเบสบอลแน่นกว่าเดิม

ความกังวลของเด็กชายทำให้หมาจึงจอกแปลกใจ ก่อนหน้านี้ทั้งสองเคยเดินทางด้วยรถยนต์กันมาแล้วสองสามครั้ง เด็กชาย

จะนั่งสงบหรืออาจถึงขั้นตื่นเต้นด้วยซ้ำ จึงจอกคุณจุมกเข้าไปในสายรัดถุงมือเบสบอล แม้มันจะไม่ชอบกลิ่นเครื่องหนังก็ตาม เด็กชายจะหัวเราะเสมอเมื่อมันทำเช่นนั้น เขาจะเอาถุงมือกุมหัวสัตว์เลี้ยงของตน เล่นมวยปล้ำกัน และด้วยวิธีนี้หมาจิ้งจอกก็จะดึงดูดความสนใจเขาได้

แต่วันนี้เด็กชายกลับยกสัตว์เลี้ยงของตนขึ้นมาแล้วชุกไปหน้าลงบนขนคอสีขาวของมันอย่างแนบแน่น

ตอนนั้นเองที่หมาจิ้งจอกรู้ว่าเด็กชายร้องไห้ มันเอี้ยวหัวมาเพื่อดูหน้าเขาให้แน่ใจ จริงด้วย เขาร้องไห้อยู่---แม้จะไม่มีสัมผัสเสียงใดๆ หมาจิ้งจอกไม่เคยเห็นเขาทำแบบนี้มาก่อน เด็กชายไม่เซ็ดน้ำตาอยู่นานมาก แต่หมาจิ้งจอกก็จำได้ ก่อนหน้านั้นเขามักร้องไห้เสียงดังทุกครั้ง เหมือนต้องการเรียกร้องความสนใจไปที่ปรากฏการณ์แปลกๆ ของน้ำรสเค็มๆ ที่ไหลออกมาจากดวงตา

หมาจิ้งจอกเลียน้ำตา แล้วจากนั้นมันก็ยิ่งสับสนมากขึ้น ไม่มีกลิ่นเลือดนี้ มันบิดตัวออกจากอ้อมแขนเด็กชายเพื่อสำรวจมนุษย์ของตนให้ละเอียดกว่าเก่า และรู้สึกตระหนกว่ามันอาจจะพลาดไม่ทันได้สังเกตเห็นการบาดเจ็บ แม้ประสาทรับกลิ่นของมันจะไม่เคยพลาดก็ตาม ไม่มี ไม่มีเลือดออก ไม่มีแม้แต่รอยฟกช้ำใต้ผิวหนัง หรือกระดูกที่ร้าวจนไขกระดูกซึมออกมาซึ่งเคยเกิดขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่ง

รถยนต์เลี้ยวไปทางขวาทำให้กระเป๋าดูเหมือนจะวางอยู่ข้างๆ ทั้งคู่ไหลออกมา กลิ่นกระเป๋าคือให้หมาจิ้งจอกรู้ว่าในนั้นมีเสื้อผ้าของเด็กชายและสิ่งของในห้องที่เขาหยิบจับอยู่บ่อยๆ เช่น รูปภาพที่วางไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือ กับสิ่งของที่เขาส่อนไว้ในลิ้นชัก

ชั้นล่างสุด มันตะปบมุกกระเป่าหวังจะแฉะให้กระเป่าแฉะออกกว้างพอให้จุมูกที่ไม่ค่อยดีของเด็กชายได้กลิ่นสิ่งของขึ้นโปรดเหล่านี้ และจะได้สบายใจขึ้น แต่ตอนนั้นเองรถยนต์ก็ชะลอความเร็วลงอีก คราวนี้เล่นเก๊กกักไปช้าๆ เด็กชายหึ่งตัวไปด้านหน้า มือสองข้างกุมศีรษะไว้

หัวใจหมาจิ้งจอกเต้นแรงขึ้น ขนฟูๆ ที่หางตั้งชัน กลิ่นโลหะไหม้จากเสื้อผ้าชุดใหม่ของพ่อเด็กชายทำให้มันสับสน มันกระโจนไปตะกายหน้าต่าง บางครั้งเวลาอยู่ที่บ้าน ถ้ามันทำแบบนี้ เด็กชายจะยกผนังกระจกที่คล้ายๆ หน้าต่างขึ้น ซึ่งมันจะรู้สึกดีขึ้น ทุกครั้งที่ผนังกระจกถูกยกขึ้น

แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น เด็กชายกลับดึงตัวหมาจิ้งจอกกลับลงมาที่ตักอีกครั้ง และพูดกับพ่อด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน หมาจิ้งจอกเรียนรู้ความหมายของคำพูดมนุษย์ได้หลายคำแล้ว และตอนนี้มันก็ได้ยินเขาพูดคำหนึ่งในนั้น คำว่า “ไม่” คำว่า “ไม่” ซึ่งมักเชื่อมโยงกับหนึ่งในสองชื่อที่มันรู้จัก คือชื่อมันเองกับชื่อเด็กชาย มันตั้งใจฟัง แต่วันนี้มีแค่คำว่า “ไม่” เพียงคำเดียวที่ใช้อ่อนหวานพ่อช้าแล้วช้าเล่า

รถยนต์สันจนกระทั่งหยุดสนิทและเบนหน้ารถออกไปทางด้านขวา ฝุ่นนอกหน้าต่างตลบขึ้นมา พ่อเด็กชายเอื้อมมือมาที่เบาะอีกครั้ง และหลังจากพูดอะไรบางอย่างกับลูกชายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่ไม่เข้ากับกลิ่นการโกหกอย่างแรง เขาก็คว่ำหลังคอหมาจิ้งจอก

เด็กชายไม่ได้ขัดขึ้น หมาจิ้งจอกจึงไม่ขัดขึ้นเช่นกัน มันยอมให้อยู่ต้องแต่งอยู่ในกำมือชายผู้นั้น แม้ตอนนี้มันรู้สึกกลัวจนแทบ

จะกัดเขาได้ แต่วันนี้มันจะไม่ทำให้มนุษย์ไม่พอใจเด็ดขาด พ่อเปิดประตูแล้วก้าวยาวๆ ข้ามพื้นกรวดและห่อผ้าที่ขีไปยังชายป่า เด็กชายลงจากรถ เดินตามไป

พ่อเขาวางหมาจิ้งจอกลงและมันก็กระโจนออกห่างจากเงื้อมมือเขา มันจับจ้องมนุษย์ทั้งสองคน และประหลาดใจที่สังเกตเห็นว่าตอนนี้ทั้งคู่เกือบจะสูงเท่ากันแล้ว เด็กชายสูงขึ้นมากภายในเวลาอันรวดเร็ว

พ่อเด็กชายชี้เข้าไปในป่า เด็กชายมองพ่ออยู่นาน แล้วน้ำตาก็ไหลอีกครั้ง จากนั้นเขาใช้ปากเสียดหน้า ก่อนจะพยักหน้า เขาล้วงกระเป๋าทางเกงยีนและดึงทหารพลาสติกเก่าๆ ตัวหนึ่งออกมา มันคือของเล่นชิ้นโปรดของหมาจิ้งจอก

หมาจิ้งจอกตื่นตัวพร้อมจะเล่นเกมที่คุ้นเคย เด็กชายจะขว้างของเล่นไปและมันก็ออกไปตามหา --- ดูเหมือนจะเป็นความสามารถที่ทำให้เด็กชายตื่นตาตื่นใจได้เสมอ มันจะเก็บของเล่นและคาบไว้ รอจนกว่าเด็กชายจะมาเจอและเอาของเล่นกลับไปขว้างอีกครั้ง

แล้วก็จริง ๆ นั่นแหละ เด็กชายชูทหารของเล่นขึ้นมาแล้วขว้างเข้าไปในป่า หมาจิ้งจอกโล่งอก --- พวกเขาไปที่นั่นเพื่อเล่นเกมเท่านั้นเอง! --- มันจึงประมาท และพุ่งตรงเข้าป่าโดยไม่หันกลับมา มองมนุษย์สักนิด ซึ่งถ้ามันหันมา มันก็จะเห็นเด็กชายกระซากตัวหนีจากพ่อแล้วยกแขนขึ้นมาปิดหน้า และมันก็จะย้อนกลับไปไม่ว่าเด็กชายจะต้องการอะไร --- การปกป้อง ความบันเทิงใจ ความรัก --- มันจะทำให้หมด

แต่มันกลับวิ่งตามของเล่นไป และพบว่าครั้งนี้ยากกว่าที่เคยหน่อย เพราะในป่ามีกลิ่นอื่นๆ อยู่มากมาย กลิ่นอากาศบริสุทธิ์

แต่อย่างไรก็ตาม --- ที่ของเล่นยังมีกลิ่นเด็กชายอยู่ แม้เพียงแค่ว่า
จางๆ มันก็หากกลิ่นนั้นเจอไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม

ทหารของเล่นนอนคว่ำหน้าอยู่ตรงรากตะปุ่มตะป่ำของต้น
บัตเตอร์นัต รวากับปักหลักอยู่ตรงนั้นอย่างสิ้นหวัง ปืนไรเฟิลที่
พานท้ายแนบติดหน้าทหารจมอยู่ในกองใบไม้ลึกถึงด้าม หมาจิ้งจอก
คุณให้ของเล่นหลุดออกมา แล้วคาบไว้ ก่อนจะนั่งยึดตัวขึ้นเพื่อให้
เด็กชายหามันเจอ

ในป่าที่นิ่งสงบ มีเพียงความเคลื่อนไหวเดียวคือลำแสง
ดวงอาทิตย์ส่องวูบวาบทะลุยอดไม้ลงมาเหมือนเป็นกระจกสีเขียว
หมาจิ้งจอกยึดตัวสูงขึ้นอีก ไม่มีสัญญาณใดๆ จากเด็กชายเลย
ความกังวลที่มแทงจนมันรู้สึกสั่นสะท้านขึ้นมาตามสันหลัง มันทิ้ง
ของเล่นแล้วเห่า ไม่มีการตอบรับ มันเห่าแล้วเห่าอีก แต่คำตอบที่ได้
มีเพียงความเงียบงัน ถ้านี่เป็นเกมแบบใหม่ละก็ มันไม่ชอบเลย

หมาจิ้งจอกเก็บทหารของเล่นขึ้นมาแล้วเริ่มย้อนรอยตัวเอง
กลับไป ขณะที่มันวิ่งเหยาะๆ ออกจากป่า นกเจย์ตัวหนึ่งก็พุ่งผ่านไป
ด้านบนพลาจร้องเสียงแหลม หมาจิ้งจอกหยุดชะงัก ลังเลใจ

เด็กชายรอเล่นเกมอยู่ แต่นั่นกนะ! มันเคยเฝ้ามองนก
จากคอกตัวเองอยู่เป็นชั่วโมงๆ ตัวสั้นระริกเมื่อเห็นพวกมันบิน
ตัดท้องฟ้าไปแบบไม่ต้องคิดอะไรเหมือนสายฟ้าที่หมาจิ้งจอกมักเห็น
ฟาดลงมาตอนช่วงเย็นๆ ของฤดูร้อน การได้บินอย่างเป็นอิสระ
ของนกสะกดมันได้เสมอ

นกเจย์ตัวนั้นร้องขึ้นอีก คราวนี้รู้สึกเข้าไปในป่ามากกว่าเดิม
และมีเสียงประสานตอบกลับมา หมาจิ้งจอกละล้าละลัง เข้มันมอง
เข้าไปในป่าอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เพื่อหาเส้นทางสีน้ำเงินสดใสในนั้นอีกครั้ง

แพ็กซ์

แล้วจากนั้น มันก็ได้ยินเสียงปิดประตูรถยนต์ดังมาจากด้านหลัง ตามด้วยเสียงปิดอีกครั้ง หมาจึงจอกกระโจนไปด้วยความเร็วสูงสุด ไม่สนใจว่าหนามตามพุ่มไม้จะเกี่ยวแก้มมัน เสียงติดเครื่องยนต์ดังคำราม และหมาจึงจอกก็ต้องไถลตัวเพื่อหยุดตรงริมถนนนั้น

เด็กชายของมันหมุนกระจกลงและยื่นแขนออกมา ในขณะที่รถยนต์เร่งเครื่องออกไปติดก้อนกรวดกระจายขึ้นมา พ่อตะโกนเรียกชื่อเด็กชาย “ปีเตอร์!” และเด็กชายก็ตะโกนเรียกชื่อที่หมาจึงจอกรู้จักอีกเพียงชื่อเดียว

“แพ็กซ์!”

“งั้นก็มีพวกมันเยอะเลยสิยะ”

ปีเตอร์รู้ว่ามันฟังดูโง่แค่นั้น แต่เขาอดไม่ได้ที่จะพูดคำว่า “เยอะ” ซ้ำอีก เขาลากนิ้วไปบนกองทหารพลาสติกในกระป๋อง คุณก็ --- หน้าตาเหมือนกันทุกตัวยกเว้นท่าทางของพวกมัน มีทั้ง ยืน คุณเข้า และนอนคว่ำ ทั้งหมดมีปืนไรเฟิลแนบแก้มสี่เหลี่ยม โอลีฟแนม “ผมคิดมาตลอดว่าพ้อมีแค่ตัวเดียว”

“ไม่ใช่เลย ปู่เดินเหยียบพวกมันอยู่เรื่อย เขาต้องมีเป็นร้อยๆตัว มีทั้งกองทัพเลยแหละ” ปู่หัวเราะให้อุบัติเหตุตลกๆของตัวเอง แต่ปีเตอร์ไม่ตลกด้วย เขาหันหน้าจ้องออกไปนอกหน้าต่างราวกับเพิ่งเห็นอะไรบางอย่างในสวนหลังบ้านที่มีดง เขายกมือขึ้นใช้ข้อนิ้วถูกรามเหมือนเวลาพ่อลูบเคราเกเรียนๆ แล้วแอบเช็ดน้ำตาที่เอ่อออกมา การร้องไห้โยเยให้เรื่องแบบนี้มันยังงั้นนะ

แล้วทำไมจะต้องร้องไห้ด้วย เขาอายุสิบสองแล้ว ไม่ได้ร้องไห้มาตั้งหลายปี แม้กระทั่งตอนที่นิ้วโป้งหัก เพราะดันใช้มือเปล่ารับ

ลูกที่จอช สฐริแฮน ตีโด่งมา นั้นมันเจ็บมากเลยนะ แต่เขาก็แค่
สบถให้ความเจ็บปวดตอนที่รอเอกซเรย์อยู่กับโค้ช เขาเป็นผู้ใหญ่
ขึ้นแล้ว แต่วันนี้ เจ็บกว่าตั้งสองเท่า

ปีเตอร์หยิบทหารตัวหนึ่งขึ้นมาจากกระป๋องแล้วก็นึกย้อนไปถึง
วันที่เขาเจอทหารแบบนี้ในโต๊ะของพ่อ “นี่อะไรซะ” เขาถามพลาง
ชูมันขึ้นมา

พ่อปีเตอร์เอื้อมมือมาหยิบไป สีน้าอ่อนโยนลง “ฮี นาน
แล้วนะเนี่ย นี่มันของเล่นโปรดตอนพ่อเด็ก ๆ เลย”

“ขอได้ไหมซะ”

พ่อโยนทหารคืนมา “ได้สิ”

ปีเตอร์ตั้งมั่นไว้บนขอบหน้าต่างเตียงตัวเอง หันเป็นไรเฟิล
พลาสติกกระบอกเล็กออกมาในท่าทางพร้อมต่อสู้ แต่ไม่ถึงชั่วโมง
แพ็กซ์ก็ฉกมันไป ซึ่งทำให้ปีเตอร์หัวเราะ --- แพ็กซ์อยากได้มัน
เหมือนเขาเลย

ปีเตอร์หย่อนของเล่นกลับ
ลงกระป๋องและเกือบจะปิดฝาแล้ว
ตอนที่เขาลังเกตเห็นขอบสีเหลือง
ของรูปภาพใบหนึ่งโผล่ออกมาจาก
กองทหาร

เขาหยิบรูปออกมา รูป
พ่อเขาตอนอายุราว ๆ สิบหรือ
สิบเอ็ดขวบ แขนพ่อข้างหนึ่ง
โอบหมาตัวหนึ่งอยู่ ดูเหมือนจะ
เป็นพันธุ์คอล्लीบวกับพันธุ์อื่นๆ

อีกร้อยอย่าง ดูเป็นหมาดีแบบที่ใครๆ ก็น่าจะเล่าให้ลูกฟัง “ผมไม่เคยรู้เลยว่าพ่อเคยมีหมาด้วย” ปีเตอร์เอ่ย และส่งรูปให้ปู่

“นั่นมันดูค สิ่งมีชีวิตที่โง่เง่าที่สุดที่เคยเกิดมาเลย ชอบขวางเท้าอยู่เรื่อย” ซาซาราดูรูปนั้นใกล้ขึ้นอีก แล้วก็มองปีเตอร์เหมือนเพิ่งเห็นอะไรบางอย่างเป็นครั้งแรก “ผมหลานดำเหมือนพ่อเลยนะ” เขาหลับรอยยิ้มหยิกหย่องสีเทาบนกระหม่อม “ปู่ก็เคยมีเหมือนกันนะ เมื่อก่อนนะ แล้วดูนี่สิ ตอนนั้นพ่อผมมกะหรงเลย อีกอย่างก็เหมือนหลาน แล้วก็เหมือนปู่ คือหูกางๆ นั้น ผู้ชายในครอบครัวเรา---ปู้ว่าลูกไม่ไม่หล่นไกลต้นหรอกนะ”

“ใช้ครับ” ปีเตอร์ฝืนยิ้มน้อยๆ แต่ทำได้ไม่นานนัก “ขวางเท้า” นี่คือคำที่พ่อปีเตอร์เคยใช้ “พ่อก็มีหมาจึงจกนั่นมาคอยขวางเท้าไม่ได้หรอก พ่อเดินไม่คล่องเหมือนเคยแล้ว ลูกก็ต้องคอยหลบๆ ด้วยเหมือนกันนะ พ่อไม่คุ้นกับการมีเด็กอยู่ใกล้ๆ”

“หลานก็รู้ว่าเกิดสงครามแล้วและปู่ก็ไปปฏิบัติหน้าที่ เหมือนพ่อของปู่ เหมือนพ่อของหลานตอนนี้ด้วย หน้าที่เรียกห่านะ และเราในครอบครัวนี้ก็ตอบรับ ได้ครับ ลูกไม่ของเราหล่นไม่ไกลต้นครับ” ปู่ยื่นรูปภาพคืนมา “พ่อหลานกับหมาตัวนั้นแทบไม่เคยแยกกันเลย ปู่เกือบลืมไปแล้วนะเนี่ย”

ปีเตอร์ใส่รูปกลับไปในกระป๋องและปิดฝาจนแน่น จากนั้นก็เดินเข้าไปใต้เตียงตรงที่เขาเจอก่อนหน้านี้ เขามองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง ปีเตอร์จะเสียดายพูดเรื่องสัตว์เลี้ยงตอนนี้ไม่ได้หรอก เขาไม่อยากฟังเรื่องหน้าที่ และแน่นอนว่าไม่อยากได้ยินเรื่องลูกไม้กับต้นไม้ที่พวกเขาติดอกอยู่ใต้ต้นอีกแล้ว “โรงเรียนที่นั่นเข้าเรียนก็โง่เหรอะ” เขาถามทั้งที่ไม่ได้หันกลับมา

“แปดโมง พวกเขาออกไปเร็วๆหน่อยนะ จะได้แนะนำตัวกับครูประจำชั้น มิสซิสมีเรซ หรือรามิเรซ...อะไรนี่แหละ ปู่มีของให้หลานด้วยนะ” ชายชราพยักพเอ็ดไปทางสมุดโน้ตสันหวางกระดิกน้ำร้อน และดินสอแท่งสั้นกำหนึ่งที่มีหนังยางเส้นหนามัดรวมกันไว้

ปีเตอร์เดินไปที่โต๊ะและใส่ทุกอย่างลงเป้ “ขอบคุณครับ ต้องขึ้นรถหรือเดินไปเหอะฮะ”

“เดินสิ พ่อหลานก็เรียนที่นั่น เขาเดินไป ตามแนวต้นแอสไปจนสุด เลี้ยวขวาตรงถนนโรงเรียน แล้วก็เห็นเอง---อาคารอิฐหลังใหญ่ ถนนโรงเรียนนะ---จำได้ไหม หลานออกสั๊กเจ็ดโมงครึ่งก็มีเวลาถมเถ”

ปีเตอร์พยักหน้า เขาอยากอยู่คนเดียวแล้ว “ตกลงฮะ ผมพร้อมละ ผมไปนอนดีกว่า”

“ดี” ปู่ตอบ ไม่ต้องยุ่งยากปิดบังน้ำเสียงโล่งใจเลย ปู่ออกจากห้อง ปิดประตูตามหลังอย่างหนักแน่นราวกับจะบอกว่า หลานเอาห้องนี้ไปเลย แต่ที่เหลือคือบ้านของปู่

ปีเตอร์ยืนอยู่ข้างประตู ฟังเสียงปู่เดินห่างออกไป นาทิตต่อมาเขาได้ยินเสียงจานกระทบกันในอ่างล้างจาน เขานึกภาพปู่ในห้องครัวแคบๆที่พวกเขากินสตูเป็นอาหารค่ำด้วยกันเงียบๆ ห้องครัวมีกลิ่นหัวหอมทอดฉุนอย่างรุนแรงจนปีเตอร์เชื่อว่ากลิ่นนี้น่าจะอยู่ไปนานกว่าอายุปู่เสียอีก แม้จะผ่านไปอีกหลายร้อยปีและผ่านการขัดโดยครอบครัวอื่นๆอีกหลายสิบครอบครัว บ้านหลังนี้น่าจะยังมีกลิ่นชื่นๆอยู่เหมือนเดิม

ปีเตอร์ได้ยินเสียงปู่เดินลากขาซ้อนไปตามโถงทางเดินสู่

ห้องนอนของตน แล้วก็มีเสียงกดเปิดโทรทัศน์เบาๆ เสียงหรือลงจนแทบไม่ได้ยินน้ำเสียงเร้าของผู้ประกาศข่าว ถึงตอนนี้ปีเตอร์จึงถอดรองเท้าผ้าใบออกและนอนลงบนเตียงแคบๆ

หกเดือน --- อาจจะนานกว่านั้น --- สำหรับการอยู่กับปูที่นี้ ผู้ที่ดูเหมือนพร้อมจะระเบิดอารมณ์อยู่ตลอดเวลา “อะไรทำให้ปูหงุดหงิดอยู่เรื่อยหรือฮะ” ปีเตอร์เคยถามพ่อครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน

“ทุกอย่างแหละ ชีวิตด้วย” พ่อตอบเขา “ปูแย่งตั้งแต่ย่าของลูกตายไป”

ตั้งแต่แม่ของเขาเองตายไป ปีเตอร์ก็เฝ้าดูพ่ออย่างทุกซักร้อนใจที่แรกก็เป็นแค่ความเงิบน่ากลัว แต่สีหน้าของพ่อค่อยๆ กระจ่างขึ้นจนกลายเป็นบึ้งตึงถาวร และมือพ่อก็จะกำแน่นอยู่ข้างตัวราวกับกำลังหาทางระบายออกกับอะไรบางอย่าง

ปีเตอร์เรียนรู้ที่จะหลีกเลี่ยงอะไรบางอย่างนั้น เรียนรู้ที่จะอยู่ห่างๆ พ่อไว้

กลิ่นน้ำมันหีนๆ กับหัวหอมลอยแทรกมาถึงเขา ทั้งจากผนังและจากเตียงนอน เขาจึงเปิดหน้าต่างข้างๆ ออก

สายลมเดือนเมษายนที่พัดเข้ามานั้นค่อนข้างเย็น แพ้ก็ซ์ไม่เคยอยู่ข้างนอกตามลำพังมาก่อนเลย นอกจากในคอกของมันเอง ปีเตอร์พยายามจะลบภาพสุดท้ายของหมาจิ้งจอกออกไป มันคงไม่ได้ตามารถของพวกเขามาไกลนักหรอก แต่ภาพที่แพ้ก็ซ์ทิ้งตัวลงบนไหล่ทางรอยกรวดอย่างสับสนนั้นดูเลวร้ายเกินกว่าอะไร

ความวิตกของปีเตอร์เริ่มปั่นป่วน ตลอดทั้งวันที่นั่งรถมาที่นี้ ปีเตอร์รู้สึกได้ว่าความกังวลกำลังขดตัว สำหรับเขา ความวิตกกังวล

ก็เหมือนงู --- มันเฝ้ารออนอกสายตาไปไม่ไกล พร้อมจะเลื้อยขึ้นมาตามสันหลัง แล้วพ่นคำเหน็บแนมที่คันทูใส่ *นายไม่อยู่ในที่ที่ควรอยู่ เรื่องเลวร้ายบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น เพราะนายไม่อยู่ในที่ที่ควรอยู่*

เขาพลิกตัวแล้วดึงกล่องคุกก็ออกมาจากใต้เตียง หยิบรูปถ่ายของพ่อที่โอบแขนข้างหนึ่งรอบสุนัขหลายตัวดำแบบสบายๆ รวากับไม่หวังเลยว่าเขาอาจต้องเสียมันไป

ไม่เคยแยกกันเลย เขาไม่พลาดน้ำเสียงที่แฝงความหยิ่งทะนงของปู่ในขณะที่พูดเช่นนั้น แน่นนอนว่าปู่ต้องภูมิใจ --- เขาเลี้ยงลูกชายผู้เข้าใจเรื่องของความจงรักภักดีและความรับผิดชอบ ใครจะไปคิดว่าเด็กกับสัตว์เลี้ยงไม่ควรแยกจากกัน จับปล้นคำพูดนั้นก็เหมือนเป็นการกล่าวหา เขากับแพ็กซ์ เป็นอย่างไรละ...แยกจากกันใช่ไหม

พวกเขาไม่ได้แยกกันหรอก บางครั้ง เอาจริงๆนะ ปีเตอร์ก็มีความรู้สึกแปลกๆว่าเขากับแพ็กซ์หลอมรวมเป็นหนึ่ง ครั้งแรกที่เกิดเหตุขึ้น คือครั้งแรกที่เขาพาแพ็กซ์ออกไปนอกบ้าน หมาน้อยเห็นนกตัวหนึ่งและดึงสายจูงจนดึง ตัวมันสิ้นระริกเหมือนมีกระแสไฟฟ้า แล้วปีเตอร์ก็เห็นนกตัวนั้นผ่านสายตาของแพ็กซ์ --- การบินราวกับสายฟ้าที่น่าอัศจรรย์ อีสราภาพและความเร็วที่ไม่น่าเป็นไปได้ เขาารู้สึกขมุกขมอขณะที่ตัวลั่นไปหมด และหัวไหล่ก็ส่ายราวกับโยกหาปีกอย่างนั้นแหละ

มันเกิดขึ้นอีกครั้งตอนบ่ายวันนี้ ปีเตอร์รู้สึกว่ารถแล่นหนีเขาไป และเป็นเขาเองที่ถูกทิ้งไว้ หัวใจเขาเต้นระรัวด้วยความตระหนก

น้ำตาไหลออกมาอีกแล้ว ปีเตอร์ใช้มือเช็ดออกอย่างหงุดหงิด

พ่อเขาบอกว่านี่คือสิ่งที่ควรต้องทำ “จวนจะเกิดสงครามแล้ว ซึ่งแปลว่าทุกคนต้องยอมเสียสละ พ่อต้องไปรับใช้ชาติ --- มันคือหน้าที่ของพ่อ และลูกก็ต้องหนีไป”

แน่นอน ปีเตอร์พอจะคาดเดาเรื่องราวได้แล้วครึ่งหนึ่ง เมื่อครอบครัวของเพื่อนสองคนเก็บข้าวของและจากไปตั้งแต่ตอนที่ข่าวลือเรื่องการอพยพเริ่มแพร่สะพัด แต่ที่เขาไม่ได้คาดไว้คือส่วนที่เหลือ ซึ่งเป็นส่วนเลวร้ายที่สุด “และหมาจิ้งจอกนั้นนะ...ก็ถึงเวลาส่งมันกลับเข้าป่าแล้วนะ”

ตอนนั้นเอง หมาป่าตัวหนึ่งก็หอนขึ้นในระยะใกล้มากเสียจนปีเตอร์สะดุ้งโหยง ตัวที่สองหอนรับ แล้วก็ตัวที่สาม ปีเตอร์ลุกขึ้นนั่งและกระแทกหน้าต่างปิดลง แต่เข้าไปเสียแล้ว เสียงเห่าหอนและเจตนาของพวกมันเข้ามาอยู่ในหัวเขาเรียบร้อย

ปีเตอร์มีความทรงจำเลวร้ายเกี่ยวกับแม่อยู่เพียงสองเรื่องเท่านั้น แต่เขามีความทรงจำที่ดีอยู่มากมาย และเขามักนำความทรงจำดีๆ มาสร้างความสบายใจให้ตัวเองอยู่บ่อยๆ แม้จะกังวลบ้างว่าพวกมันอาจจะเลื่อนหายไปจากการดึงออกมาใช้มากเกินไป ส่วนความทรงจำเลวร้ายสองเรื่องนั้น เขาฝังไว้ลึกมาก และทำทุกอย่างเท่าที่แรงของเขาจะมีเพื่อกลบมันไว้อย่างนั้น แต่ตอนนี้พวกหมาป่าเข้ามาหอนอยู่ในหัวเขา และซุดคู้ยเรื่องหนึ่งขึ้นมาแล้ว

เมื่อตอนที่เขาอายุประมาณห้าขวบ เขาเห็นแม่ยืนห่อหิ้วอยู่ข้างๆ แปลงดอกทิวลิปสีแดงกำแปลงหนึ่ง ดอกไม้ครึ่งหนึ่งในแปลงยังตั้งต้นตรง แต่อีกครึ่งหนึ่งล้มอยู่บนพื้น สภาพดอกยับเยิน

“กระต่ายกินนะ มันคงคิดว่าก้านอร่อยแน่ๆ ปีศาจตัวเปี้ยก”

คืนนั้น ปีเตอร์ช่วยพ่อวางกับดัก “เราจะไม่ทำร้ายมัน
ใช่ไหมฮะ”

“แน่นอน เราแค่จับแล้วไล่มันไปเมืองใกล้ๆ ให้มันไปกิน
ทิวลิปคนอื่นบ้าง”

ปีเตอร์เป็นคนวางแครอตเป็นเหยื่อล่อ และขออนุญาตพ่อ
นอนในสวนเพื่อคอยเฝ้ามัน พ่อเขาปฏิเสธ แต่ช่วยตั้งนาฬิกาปลุกให้
ปีเตอร์จะได้ตื่นขึ้นมาเป็นคนแรก เมื่อนาฬิกาดังขึ้น ปีเตอร์วิ่งไปที่
ห้องนอนแม่เพื่อจูงมือเธอออกไปพบเรื่องน่าประหลาดใจ

กับดักวางตะแคงอยู่กันแอ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ แอ่ง
กว้างอย่างน้อยห้าฟุต ข้างในกับดักมีลูกกระต่ายตายแล้วตัวหนึ่ง
บนร่างเล็กๆ นั้นไม่มีริ้วรอยอะไรเลย แต่ที่กรงมีทั้งรอยขีดข่วน
และรอยบุบ ส่วนพื้นดินรอบๆ ก็ถูกตะกุกตะกวยจนเละไปหมด

“หมาป่าแน่ๆ” พ่อเขาบอกตอนที่ตามมาสมทบ “พวกมัน
คงทำให้กระต่ายกลัวจนตายตอนที่พยายามจะเข้าไปในกรง และ
พวกเราก็ไม่มีใครตื่นขึ้นมาเลย”

แม่ของปีเตอร์เปิดกับดักและยกร่างไร้ชีวิตออกมา เธอนำมา
แนบแก้ม “ก็แค่ทิวลิป แค่ทิวลิปไม่กี่ต้นเอง”

ปีเตอร์เจอแครอตซึ่งด้านหนึ่งถูกแทะไปแล้ว
เขาว่างมันออกไปไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม่วาง
ร่างกระต่ายลงในอุ้งมือเขา แล้วเดิน

ไปหยิบพลั่ว ปีเตอร์
ใช้นิ้วมือไล่ไปตาม
ใบหูที่คลี่ออกมาจาก
ใบหน้ามันเหมือน

ไบเฟิร์น อั่งตื้นช่างเล็กจิ๋วอย่างน่าอัศจรรย์ และขนนุ่มที่คอนั้น ก็เปียกชุ่มเพราะน้ำตาของแม่ปีเตอร์

เมื่อเธอเดินกลับมา แม่ล้มพับไปหน้าของเขาซึ่งแดงเพราะความละอายใจ “โอเค่น่า ก็ลูกไม่รู้นี่”

แต่มันไมโอเค หลังจากนั้นอีกนาน เมื่อปีเตอร์หลับตาลง ครึ่งใดก็จะเป็นพวกหมาป่าใช้กรงเล็บตะกูดินและอำปากงับ เขาเห็นตัวเองอยู่ในที่ที่ควรอยู่ คอยเฝ้าสวนไว้ทั้งคืน เขาเห็นตัวเองทำสิ่งที่ควรทำครั้งแล้วครั้งเล่า คือลุกออกจากถุ่นนอน หาก่อนหิน แล้วขว้างใส่มัน เขาเห็นหมาป่าแผ่นแนบกลับไปในความมืด และเห็นตัวเองเปิดกับดักเพื่อปล่อยกระต่ายออกไป

และจากความทรงจำนี้ ฐแห่งความวิตกกังวลใจอย่างรุนแรง จนปีเตอร์หายใจไม่ออก เขาไม่ได้อยู่ ณ ที่ที่ควรอยู่ในคืนที่หมาป่าฆ่ากระต่าย และตอนนี้เขาก็ไม่ได้อยู่ในที่ที่ควรอยู่ด้วย

ปีเตอร์อำปากเพื่อสับสนหายใจให้เต็มปอดและยันตัวลุกขึ้นนั้น เขาฉีกรูปถ่ายขาดครึ่ง แล้วก็ฉีกออกอีกครั้ง จากนั้นก็ปาทิ้งไว้ใต้เตียง

การทิ้งแพ็กซ์ *ไม่ใช่* เรื่องถูกต้องที่ควรทำ

ปีเตอร์กระโดดลงมายืน --- เขาเสียเวลาไปมากแล้ว เขาดึงข้าวของออกมา ลื้อยัดแขนยาวลายพราง กับลื้อหนาวชนสัตว์จากกระเป๋าเดินทาง จากนั้นก็หาชุดชั้นในกับถุงเท้าสำรอง เขายัดทุกอย่างใส่เป้ ยกเว้นลื้อหนาวที่มัดไว้รอบเอว ใส่มีดพับไว้ในกระเป๋ากางเกงยีน หยิบกระเป๋าสตางค์ และลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะใส่รองเท้าบูตเดินป่าหรือรองเท้าผ้าใบไปดี ก่อนจะตัดสินใจเลือกรองเท้าบูต แม้เขาจะยังไม่สวมมันตอนนี้ก็ตาม

เขามองไปรอบๆ ห้องหวังจะเจอไฟฉายสักกระบอกหรืออะไรก็ตามที่ใช้เป็นอุปกรณ์แคมป์ได้ ห้องนี้เคยเป็นห้องของพ่อมาก่อนสมัยที่พ่อยังเด็ก แต่นอกจากหนังสือไม่กี่เล่มบนชั้น ก็เห็นได้เลยว่าปูโละของอย่างอื่นไปหมดแล้ว ขนาดกล่องคุกกี้ยังดูเหมือนจะทำให้ปู่แปลกใจได้เลย --- ที่มองข้ามมันไป ปีเตอร์เคาะนิ้วไปตามสันหนังสือ

หนังสือแผนที่หนึ่งเล่ม เขาดึงมันลงมา ทิ้งในความมีโชคของตัวเอง เขาเปิดไปจนเจอแผนที่แสดงเส้นทางที่เขา กับพ่อเดินทางมา “ลูกอยู่ห่างแค่สามร้อยไมล์เอง” พ่อพยายามทำลายความเงียบขึ้นมารั้งสองครั้งขณะขับรถ “ถ้ามีวันหยุด พ่อจะมาหาณะ” ปีเตอร์รู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้หรอก ในสงครามไม่มีใครได้หยุด

อีกอย่าง *ไม่ใช่* พ่อหรอกที่เขาคิดถึง

ตอนนั้นเองเขาก็เห็นบางอย่างที่ไม่เคยนึกถึงมาก่อน ทางหลวงสายนั้นทอดคดเคี้ยวอยู่รอบเชิงเขา ถ้าเขาตัดข้ามไปได้แทนที่จะไปตามทางหลวง ก็จะประหยัดเวลาได้มาก บวกกับยังลดความเสี่ยงที่จะถูกจับได้อีกด้วย เขาตั้งท่าจะฉีกแผนที่หน้านั้นออกมา แต่ก็

ตระหนักได้ว่าไม่ควรทิ้งร่องรอยอะไรที่ชัดเจนเกินไปไว้ให้ปู ปีเตอร์ จึงศึกษาแผนที่อยู่นาน ก่อนจะเก็บหนังสือคืนบนชั้น

จากสามร้อยไมล์ ดูเหมือนเขาจะย่นระยะไปได้สักร้อยไมล์ ถ้าใช้ทางลัด เหลือทางอีกราวสองร้อยไมล์ ถ้าเขาเดินได้อย่างน้อยๆ วันละสามสิบไมล์ ก็จะไปถึงภายในหนึ่งสัปดาห์หรือเร็วกว่านั้น

พวกเขาทิ้งแพ็คเกจไว้ตรงหัวถนน ทางเข้าไปยังซากโรงทอเชือก ปีเตอร์ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเลิกถนนสายนี้ เพราะไม่ค่อยมีใครใช้ --- แพ็คเกจไม่รู้เรื่องการจลาจลหรอก --- และเพราะมีปากกับทุ่งหญ้า ล้อมรอบทาง เขาต้องกลับไปหาแพ็คเกจที่รออยู่ตรงนั้น ภายในเจ็ดวัน เขาจะไม่ยอมคิดเด็ดขาดว่าภายในเจ็ดวันนี้จะเกิดอะไรขึ้น กับหมาจิ้งจอกเชื่องๆ ได้บ้าง ไม่ แพ็คเกจจะรอเขาอยู่ริมถนนที่เขา ปล่อยมันไว้ มันจะต้องหิวแน่นอนและคงหวาดกลัวด้วย แต่มัน จะไม่เป็นอะไร ปีเตอร์จะพาแพ็คเกจกลับบ้าน พวกเขาจะอยู่ที่นั่น ต่อให้มีคนมาพยายามทำให้เขาต้องจากกันไปอีกก็ช่าง นี่ คือ สิ่งที่ถูกที่ควรทำ

เขาและแพ็คเกจ ไม่อาจแยกจากกัน

ปีเตอร์มองไปรอบๆ ห้องอีกครั้ง ต่อกู้กับแรงกระตุ้นที่ให้ แค่นี้ไป แต่เขาจะไม่ยอมพลาดอะไรอีก เขาดึงผ้าห่มออก ขยี้ ผ้าปูเตียง และอัดกำปั้นลงหมอนจนดูเหมือนมีคนเคยหนุนนอน ปีเตอร์เอารูปแม่ที่เก็บไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือออกมาจากกระเป๋า เดินทาง --- รูปที่ถ่ายตอนวันเกิดครั้งสุดท้ายของแม่ เธอถือว่า ที่ปีเตอร์เป็นคนทำให้และยิ้มเหมือนไม่เคยได้รับของขวัญที่ดีกว่านี้ มาก่อนเลยในชีวิต --- เขาสอดรูปนั้นไว้ในเป้

ต่อจากนั้น ปีเตอร์ก็ดึงข้าวของของแม่ที่เขาซ่อนไว้ในลิ้นชัก

ชั้นล่างสุดที่บ้านออกมา ฤงมือทำสวนของแม่ที่ยังเปรอะดินจากตอนที่เธอโกยดินครั้งสุดท้าย กล่องซารสปรอดของแม่ ซึ่งกลิ้งเปปเปอร์มินต์หายไปนานแล้ว ฤงเท้ายาวและหนาตายลูกกวาดที่แม่ใส่ตอนฤดูหนาว เขาจับต้องของทุกชิ้น อยากรู้อะไรทั้งหมดนี้ กลับบ้านที่มันเคยอยู่ แต่แล้วปีเตอร์ก็เลือกของที่เล็กที่สุดไป --- สร้อยข้อมือสีทองที่มีจี้ลงยารูปนกฟีนิกซ์ที่แม่ใส่ทุกวัน --- เขายัดมันไว้ตรงกลางเป้รวมกับรูปถ่าย

ปีเตอร์สำรวจห้องเป็นครั้งสุดท้าย เขาเห็นลูกเบสบอลกับฤงมือ จึงเดินตัดห้องไปที่โต๊ะเขียนหนังสือแล้วหยิบใส่เป้ไปด้วย ของพวกนี้ไม่ได้หนักมาก และพอถึงบ้านเขาจะต้องการมัน นอกจากนี้เขายังรู้สึกดีขึ้นมาเมื่อได้พกไป จากนั้นปีเตอร์ก็เปิดประตูเบาๆ และย่องไปยังห้องครัว

เขาวางเป้ลงบนโต๊ะไม้โอ๊ก ภายใต้อ่างล้างจานไฟที่อยู่เหนือเตา เขาเริ่มแพ็กเสบียง ลูกเกตหนึ่งกล่อง แครกเกอร์แถวหนึ่งห่อ และเนยถั่วที่เหลือครึ่งโถ --- แพ็กซ์จะออกมาจากที่ซ่อนที่ได้ก๊ตตามเพื่อกินเนยถั่ว ส่วนของในตู้เย็น เขาหยิบชีสแท่งออกมาจำนวนหนึ่งและสับสองลูก ปีเตอร์เติมน้ำใส่กระติก จากนั้นก็คั้นลีนซักจนเจอไม้ขีดไฟ เขาใช้กระดาษฟอยล์ห่อไว้ ปีเตอร์เจอโชคอีกสองอย่างใต้อ่างล้างจาน นั่นคือเทปผ้าหนึ่งม้วนกับฤงขยะอย่างหนาอีกหนึ่งกล่อง ถ้าเป็นผ้าใบกันน้ำก็คงดีกว่านี้ เขาหยิบฤงไปสองใบด้วยความขอบคุณแล้วรูดซิปปิดกระเป๋า

สุดท้ายปีเตอร์หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งจากสมุดฉีกที่อยู่ข้างๆ โทรศัพท์และลงมือเขียน ถึงปู่ ปีเตอร์มองคำที่เขียนอยู่ครู่หนึ่ง ราวกับมันเป็นภาษาอื่น เขาขยำกระดาษแล้วเขียนใหม่ ผมออกไป

เข้าห่อย่นะอะ ออยากเริ่มต้นดี ๆ ที่โรงเรียน เจอกันตอนค่ำครับ เขามองกระดาษพับหนึ่ง สงสัยว่ามันดูรู้สึกผิดเหมือนที่เขารู้สึกอยู่ตอนนี้หรือเปล่า สุดท้ายปีเตอร์ก็เติมคำว่า ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่าง จากปีเตอร์ แล้ววางกระดาษโน้ตไว้ใต้ขวดเกลือ และออกจากบ้านไปเงียบๆ

บนทางเดินปูอิฐ เขาใส่เสื้อหนาวแล้วนั่งยองๆ ผูกเชือก รองเท้าบู๊ต จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน สะพายเป้ขึ้นไหล่ แล้วใช้เวลาครึ่งหนึ่งมองไปรอบๆ บ้านที่อยู่เบื้องหลัง มันดูเล็กลงกว่าตอนที่เขาเพิ่งมาถึง รวากับมันถอยหลังเข้าไปอยู่ในอดีตแล้ว ผังตรงข้ามถนน ก็อันเมฆลอยไปตามเส้นขอบฟ้า และทันใดนั้นดวงจันทร์ครึ่งซีกก็โผล่ออกมาส่องแสงให้ถนนเบื้องหน้า